

sket, at Synsmændene i de enkelte Tilfælde skulde erklære, om det var *nødvendigt*, at den tørre Strandbred blev indbefattet under Forbudet; naar de fandt, at det var nødvendigt, at Materialet laa urørt, ikke alene ude i Vandet, men paa den tørre Strand, maatte Ejeren finde sig i det. Dette har man imidlertid ikke villet gaa ind paa. Det andet, som jeg havde kunnet ønske, var, at det offentlige, enten Amtsraadet eller Landbrugsministeriet, ogsaa skulde have Ret til at faa nedlagt Forbud, men da kun paa Forstranden og selvfølgelig ikke paa nogen Lodsejers private Strandbred, thi i mange Tilfælde kunde det saa blive gjort paa Steder, hvor det nu efter denne ikke bliver gjort, skønt det kunde være ønskeligt, blandt andet af Hensyn til Naboejendommene. I disse to Retninger finder jeg, at der er Mangler ved Udvalgets Lovforslag, men jeg har dog ladet mine Ønsker falde over for den Frygt, man fra anden Side har haft for, at det private Initiativ skulde blive misbrugt, saaledes at maaske alle ville forlange og ogsaa opnaa at faa Kysten beskyttet, selv hvor det ikke behøvedes, naar der ikke lægges den Kapsun paa dem, at de heller ikke selv maa røre Strandbredden; og over for Frygten for at den offentlige Autoritet, hvis den fik Lov til at nedlægge Forbud, vilde staa Lodsejerne saa nær, at disse i Reglen ved at henvende sig der vilde faa nedlagt Forbud, som i saa Fald kun omfattede Forstranden, men ikke generede dem paa den private Kyst. Derved vilde man jo omgaa den Hensigt, som den ærede Ordfører har haft, nemlig at den private Lodsejer skulde skræmmes tilbage fra at forlange unødigt Forbud nedlagt ved at maatte lade sin egen Strandbred urørt. Imidlertid forekommer det mig, at man ikke behøver at være saa bange for denne ny Bestemmelse om den private Strandbred, thi der er ingen Tvivl om, at det overdriives meget med Nedlæggelsen af Forbudet, og at det nedlægges paa mangfoldige Steder, hvor der slet ingen Fare er til Stede for Kysten, og hvad angaar specielt Frygten for, at det vil blive vanskeligere at faa Vejmaterialier, hvis denne Lov gennemføres, maa det erindres, at naar Forbudene blive sjældnere, vil der ogsaa blive større Lejlighed til at faa de fornødne Vejmaterialier, og dernæst er der ogsaa gennem selve den foreslaaede Affattelse af Loven givet en Adgang, som den nuværende Lov ikke giver, til at tage visse Hensyn. I § 4 er der indsat en Bestemmelse om, at man skal tage Hensyn til de Indvendinger, som blive

fremsatte af de indvarslede, ganske særlig med Hensyn til Vanskeligheden ved at faa Vejmateriale i de paagældende Kommuner. Altsaa, Strandsynsmændene ere ikke længere som ved den nugældende Lov bundne til kun at tage Hensyn til Kystbeskyttelsen, men ogsaa forpligtede til at tage Hensyn til, naar de paagældende Vejbestyrelser gøre opmærksom derpaa, at søge at faa Harmoni bragt til Veje mellem Hensynet til Kystsikringen og til Vanskelighederne ved at skaffe Vejmateriale. Det er et af de Punkter, der mildner, forekommer det mig, Overgangen fra den gamle Tilstand til den ny, hvis dette Forslag bliver til Lov; men jeg indrømmer i øvrigt, at det er ikke uden megen Betænkelighed og ikke ganske uden Selvovervindelse, at jeg er gaaet med til den ekstraordinære Bestemmelse, at den enkelte Ejer ikke maa røre ved sin egen Strandbred, selv i Tilfælde, hvor Synsmændene maatte erkende, at det ikke var nødvendigt af Hensyn til Kystens Bevarelse. Jeg ved vel, at det har vakt Forargelse hos mange Medlemmer af Udvalget og andre, der have beskæftiget sig med Sagen, at der f. Eks. under høje Klinter, paa Møen og andre Steder, er nedlagt Forbud mod Stenenes Borttagen i Vandet, men at Ejeren uden videre kan tage Sten fra Strandbredden, hvor de ere lige saa nødvendige for at forhindre Klinterne i at ramle ned. Men dette bekræfter jo ogsaa min Opfattelse af, at det er rigtigt at overlade til Skønsmændene at afgøre, i hvilke Tilfælde Ejeren skal finde sig i, at den private Kyststrækning ogsaa bliver fredet.

Jeg har altsaa her forklaret min Opfattelse af dette Forhold, men ogsaa tillige erkendt, at hvis man overhovedet vil haabe at se en Forandring gennemført, maa jeg her som ved andre Lejligheder skyde mig ind under Flertallets Ansvar. Det er jo ikke muligt at faa Forandringer i Loven, naar man ikke vil gaa med til Flertallets Forslag, altsaa, man kan lige saa godt springe i det som krybe i det.

Landbrugsministeren (A. Hage): Da Dette Lovforslag blev fremsat i Fjor ved privat Initiativ, maatte jeg udtale forskellige Betænkeligheder ved Lovforslaget i den Form, i hvilken det fremkom, og de Betænkeligheder, jeg havde ved Forelæggelsen i Fjor, ere ikke blevne formindskede ved de Indberetninger, jeg i Sommerens Løb har indhentet fra sagkyndige, og som ærede Medlemmer ville kunne gøre sig bekendte med i Betænkningen, hvori de findes aftrykte som Bilag. Disse Bilag